

Sajtó és Tájékoztatás

Az Európai Unió Bírósága
98/13. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2013. szeptember 5.

A főtanácsnok indítványa a C-385/12. sz. ügyben
Hervis Sport- és Divatkereskedelmi Kft kontra Nemzeti Adó- és Vámhivatal
Közép-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága

Kokott főtanácsnok szerint a kiskereskedelmi tevékenységre kivetett magyar különadó esetében nem áll fenn a külföldi vállalkozások hátrányos megkülönböztetése

A különadó azonban sértheti az EU hozzáadottérték-adóra vonatkozó szabályozását

A pénzügyi és gazdasági válság okán megnövekedett állami pénzügyi szükséglet kielégítése érdekében Magyarország 2010-ben adót vetett ki bizonyos kiskereskedelmi tevékenységekre. E különadó a kiskereskedő éves árbevételét veszi figyelembe, és az 500 millió HUF-ot (kb. 1,7 millió eurót) meghaladó árbevétel esetében kerül kivetésre. A progresszív adómérték 0,1%, 0,4%, illetve 100 milliárd HUF-ot (kb. 336 millió eurót) meghaladó árbevétel után 2,5%. Kapcsolt vállalkozások esetén, azaz az olyan vállalkozások esetében, ahol az egyik vállalkozás többségi befolyást gyakorol a másik felett, az adómérték nem az egyes vállalkozás éves árbevételét veszi alapul, hanem valamennyi kapcsolt vállalkozás árbevételének összegét. Az egyes vállalkozások adóterhét az árbevételek összegében képviselt arány adja meg.

A sporteszközök forgalmazásával foglalkozó magyar Hervis ezen adót az uniós joggal ellentétesnek tartja hátrányosan megkülönböztető jellege okán, és ezért keresetet indított egy magyar bíróság előtt. A Hervis egy osztrák csoporthoz tartozik, amely Magyarországon az élelmiszer kiskereskedelem területén is folytat tevékenységet. Mivel adóterhének kiszámításakor minden magyarországi csoportbevétel figyelembe vételre kerül, a Hervis lényegesen magasabb átlagos adómérték alá tartozott, mintha csak a saját árbevételét vették volna figyelembe. A Hervis úgy érvel, hogy az élelmiszer-kereskedelemben főként a külföldi kézben lévő vállalkozásokat érinti ezen összeszámítás. Míg az előbbieket ugyanis csoportszerkezetbe szerveződnék, a magyar tulajdonosok a franchise-modellt alkalmazták, amely esetében csak az egyes franchise-vevők árbevétele bír jelentőséggel. A magyar bíróság ezen összefüggésben terjesztette a Bíróság elé a különadó uniós joggal való összeegyeztethetőségének kérdését.

Juliane Kokott főtanácsnok a mai napon ismertetett indítványában azt az álláspontot képviseli, hogy a hátrányos megkülönböztetés uniós jogi tilalmával és az uniós jogi alapjogokkal, különösen a letelepedés szabadságával nem ellentétes az olyan adó, mint amilyen a magyar különadó.

A Hervis anyavállalatát – a Bíróság elé terjesztett adatok alapján – a különadó kivetése nem korlátozta tiltott módon a magyarországi szabad letelepedésében. A magyar különadóról szóló szabályozások ugyanis nem tartalmaztak olyan rendelkezést, amely a társaságokat a **letelepedés szabadsága** vonatkozásában a külföldi székhelyük okán nyíltan vagy leplezetten hátrányosan megkülönbözteti.

Így a különadó mértékének az **árbevétel mértékének ismérévéhez** igazítása nem valósít meg leplezett eltérő bánásmódot a belföldi és a külföldi illetőségű személyek között. Nem nyilvánvaló ugyanis és a rendelkezésre álló adatok alapján nem is állapítható meg, hogy az esetek túlnyomó többségében a magas árbevétellel rendelkező kiskereskedelmi vállalkozásokat külföldi, míg a kevesebb árbevétellel rendelkezőket belföldi működteti.

A **kapcsolt adóalanyokra vonatkozó megkülönböztető ismerv**, amely szerint a csoporthoz tartozó más vállalkozások árbevétele is figyelembe vételre kerül, míg a franchise-rendszerbe

tartozás nem bír jelentőséggel, szintén nem vezethet leplezett hátrányos megkülönböztetés megállapításához. E tekintetben nem szükséges annak meghatározása, hogy egyáltalán megvalósul-e a belföldi és a külföldi székhelyű vállalkozásokra vonatkozó leplezett eltérő bánásmód amiatt, hogy valamely kiskereskedelmi vállalkozásnak egy csoportszerkezetbe történő bevonása az esetek túlnyomó többségében az anyavállalat külföldi székhelyével lehet összefüggésben. Mindenesetre a franchise-rendszerbe tartozó és a csoportszerkezetbe kapcsolt adóalanyok nincsenek objektíve hasonló helyzetben a magyar különadó mértékének árbevétel szerinti megállapítása tekintetében.

Végül a **forgalmazási szakaszok árbevételére vonatkozó megkülönböztető ismérv**, azaz a csak az utolsó forgalmazási szakasz megadóztatása sem vezet leplezett hátrányos megkülönböztetés megállapításához. Itt sem szükséges annak meghatározása, hogy egyáltalán megvalósul-e a külföldi személyek leplezett hátrányos megkülönböztetése a belföldi személyekhez viszonyítva amiatt, hogy az előbbieket az esetek túlnyomó többségében Magyarországon valószínűleg leányvállalati-rendszerben működnek, míg az utóbbiak franchise-adóként franchise-rendszert működtetnek. A magyar szabályozásra tekintettel hiányzik ugyanis a leányvállalati rendszert működtető vállalkozások és a franchise-adók helyzetének hasonlósága.

A főtanácsnok álláspontja szerint a magyar különadó nem ellentétes a termékek adójogi hátrányos megkülönböztetésének uniós jogi tilalmával sem, amely szerint a tagállamok sem közvetlenül, sem közvetve nem vetnek ki más tagállamok termékeire a hasonló jellegű hazai termékekre közvetlenül vagy közvetve kivetett adónál magasabb belső adót. Nem állapítható meg, hogy a különadó miatt a más tagállamokból származó termékekre magasabb adóteher hárul a belföldi termékekhez viszonyítva.

Kokott főtanácsnok azonban rámutat arra, hogy a magyar különadó sértheti a hozzáadottérték-adóról szóló irányelvet¹. Ezen irányelv szerint a tagállamok számára tilos forgalmi adó jellegű adó kivetése. Az eddigi ítélkezési gyakorlattal szemben a főtanácsnok úgy véli, hogy e tilalom nemcsak a hozzáadottérték-adó alapvető jellemzőivel rendelkező nemzeti adók ellen irányul, hanem minden olyan nemzeti adó ellen, amely a forgalmi adó alapvető jellemzőivel bír, és veszélyezteti a közös hozzáadottértékadó-rendszer működését, amennyiben torzítja a verseny feltételeit nemzeti vagy uniós szinten. A magyar különadó mindenesetre rendelkezik a forgalmi adó lényegi jellemzőjével, azaz az ár alapján történő megállapítással, még ha egy év teljes árbevétele alapján kerül is megállapításra. Továbbá nemzeti szinten torzítja a versenyfeltételeket. A rendelkezésre álló adatok alapján azonban nem ítélt meg, hogy az adó általánosan kerül-e kivetésre. **Végül a magyar bíróságnak azt kell tehát vizsgálnia, hogy a különadó összeegyeztethető-e a hozzáadottérték-adóról szóló irányelvvél.**

EMLÉKEZTETŐ: A főtanácsnok indítványa nem köti a Bíróságot. A főtanácsnok feladata, hogy teljesen pártatlanul és függetlenül eljárva a rábízott ügy jogi megoldására vonatkozó javaslatot terjesszen a Bíróság elé. A Bíróság bírái most kezdik meg a tanácskozást a jelen ügyben. Az ítéletet későbbi időpontban hozzák meg.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az indítvány [teljes szövege](#) megtalálható a CURIA honlapon

Sajtófelelős: Lehóczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499

A főtanácsnoki indítvány ismertetésekor készített képfelvételek elérhetők:

„[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106

¹ A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv (HL L 347., 1. o.).